

[Jes Schmidt.]

af fornuft, ikke af gølge talemåder om venskab eller om rosernes tid.

Det er heller ikke noget uheld og heller ikke nogen ulykke, når der en gang imellem opstår strid og polemik om enkelte spørgsmål. Der er nogle i denne sal, der ved, hvad jeg mener. Jeg tænker her på den strid, vi havde for nogen tid siden om jordlovsudvalgets praksis i grænselandet. Fredelige forhold er målet, dog er målet ikke kirkegårdens fred. Afgørende er sund fornuft og god vilje, og dette fornuftige naboskab forstyrres heller ikke afgørende, når en enkelt af vore gamle venner spiller på de gamle toner om det tyske mindretal. Det hører vist til grænselandets sang.

Lidt alvorligere ser sagen imidlertid ud, når politimestre og radiochefer begynder at politisere. Vi synes i hvert fald ikke, det harmonerer med folketingsbeslutningen fra 1955 om det tyske mindretals rettigheder, når en radiochef, der selv siger, at han bærer ansvaret for denne radios grænsepolitiske holdning, i en offentlig tale begynder at udtale sig om den families nationale sindelag, som redaktøren ved min avis i Åbenrå tilhører. Det går vist også for vidt, når en politimester i en kæmpeartikel skriver om danske familier, der sender deres børn i tyske børnehaver, og i parentes tilføjer: formanden for Folkeligt Samfund. Samme politimester skriver videre, at to officersfamilier sender børnene i tysk skole i Åbenrå. Hvad er det for noget? Jeg troede, at sindelaget skulle være frit i grænselandet, og jeg mener stadig, at det ikke kan være en politimesters eller en radiochefs opgave at blande sig i familiers nationale tilhørsforhold eller sindelag. Også offentligt ansatte bør have ret og fuld frihed til at sende deres børn i de skoler, de selv ønsker. Det er efter min opfattelse utilstedeligt at blande sig i denne ret. De bør heller ikke frygte en forflyttelse til andre dele af landet, når de benytter sig af deres borgerlige rettigheder. Jeg mener, at dette også fra denne talestol bør fastslås med syvtommersøm. Det fornuftige naboskab i landsdelen bør absolut udelukke sindelagssnuseri og indblanding af offentligt ansatte i private forhold, selv om det drejer sig om politimestre og radiochefer.

Til slut: da min landsdel er særligt ramt af tørken, vil jeg atter udtale håbet om, at augustforligspartiernes principbeslutning om effektiv hjælp til landbruget snart vil give positive resultater. En sund og fornuftig udvikling i

grænselandet er et gode både for Danmark og Tyskland. Derfor bør man ikke tabe dene landsdels særlige problemer og opgaver af syne.

Det gælder også de belastninger, som grænsehandelen for øjeblikket er udsat for. Jeg tror, det er på tide, det bliver regnet op, hvor stor skævheden i grænsehandelen er, og hvor langt vi er fra en nogenlunde fornuftig balance.

Voigt (FP):

»Solidaritet« er et ord, Kjeld Olesen ret så ofte bruger i debatten, ikke bare her i salen, men også i tv og i skrifter. Vi husker en tv-udsendelse her i sensommeren, hvor man behandlede strejken på Den kongelige Porcelainsfabrik. Da sagde hr. Kjeld Olesen, at vi mere velbjærgede måtte være solidariske. Vi skulle kigge på lavtlønsproblemet, derfor måtte vi nu være solidariske, og vi kunne måske endda gå lidt ned i løn.

På den baggrund spurgte jeg hr. Kjeld Olesen i et åbent brev, om det måtte forstås således, at han nu ville stemme for fremskridtspartiets forslag om, at vi folketingsmedlemmer, borgmestre og andre folkevalgte skulle foregå befolkningen med et godt eksempel og gå 10 pct. ned i løn. Hvad var svaret? Hr. Kjeld Olesen ville sandelig ikke stå og hykle med fremskridtspartiet. Bevares, hr. Kjeld Olesen siger godt nok, at han får løn ved siden af sin folketingsgage – det gør alle offentligt ansatte, som vi har et meget stort flertal af her i folketingset, og det er ulykkeligt – men hr. Kjeld Olesen ville ikke være med til, at det skulle gå ud over dem, der kun havde deres almindelige folketingsløn, altså uden fede ben fra offentlige stillinger. Her er jeg uenig med hr. Kjeld Olesen, fordi folketingsgagen i sig selv er så fyrstelig, at vi sagtens kunne foregå befolkningen med et godt eksempel og gå ned i løn.

Hr. Kjeld Olesen kan da have ret i, at det hjælper som en skrædder i helvede, men det nærmer sig trods alt et tocifret millionbeløb. Det må erkendes, at det fylder ikke meget i det griske kasseapparat, som er statens, og det skyldes jo, at socialdemokratiet ustandselig trykker på knappen, hvorpå der står tilskud.

Jeg må spørge: hvorfor kommer hr. Kjeld Olesen i tv med det sædvanlige socialdemokratiske sødsuppegas om solidaritet, og at vi velbjærgede godt kan gå ned i løn, når han ikke vil være med til at gøre disse smukke ord til handling? Uden at fornærme hr. Knud Jersper-